

Steenrijk, straatarm of gewoon aartsdom

Iedereen vindt tegenwoordig iets van Servatius. Zijn het niet de leden van de Maastrichtse raadscommissie Stadsontwikkeling, al is het maar door als 'schuldige' schapen te zwijgen, dan zijn het wel de Tweede Kamerleden die onlangs kamervragen hebben gesteld. Inzet: de kritiek op het verbeterplan 'Fit en Gezond' van Servatius. Aanleiding voor dat plan: het stopzetten van het Campusproject en de daaruit voortvloeiende financiële problematiek. Daarover bestaat veel onduidelijkheid, ook van de kant van Servatius zelf. Ondanks een lawine aan rapporten waaruit zogenaamd moet blijken dat bestuur en toezicht 'ondermaats' zouden zijn geweest, ontbreekt tot nu toe een heldere verantwoording over de gang van zaken na het gedwongen vertrek van de bestuurder en de Raad van Toezicht. Marijke Clerx, vanaf 1 april 2010 de nieuwe voorzitter van Servatius, noemt het zelfs 'een zegen' dat Servatius zichzelf met een enorme schuld heeft opgezadeld. In Aedesmagazine, het tijdschrift voor de corporaties, verklaart zij: "Het is zonde dat er zoveel geld is weggeweerd, maar het was ook een zegen omdat het ons de kans gaf het samenspel tussen bestuur en toezicht vorm te geven." Aan die 'zegen' hangt dan wel een prijskaartje van € 77 miljoen. In de kerk ben je goedkoper uit.

Maar waar komt dat zogenaamde tekort vandaan? Toen er in 2008 met de bouw van de Campus werd gestart lag er een goedgekeurde begroting van € 165 miljoen. Inclusief stevige contracten met de aannemers. Er was geen tekort. Na het vertrek van de bestuurder in maart 2009 nam de Raad van Toezicht -welwillende amateurs op het gebied van sociale projectontwikkeling en bouwcoördinatie- het heft in handen om het campusproject, dat op dat moment volop in uitvoering was, aan te sturen. Twee maanden later lag er een nieuwe begroting die ruim € 35 miljoen hoger uitviel dan de eerder geplande begroting. Oorzaak: niet de gestegen bouwkosten maar het bijboeken van kosten die elders in de organisatie van Servatius geheel volgens de regels al waren begroot en/of betaald. En Servatius heeft op last van de minister de financiering van het project onderuit gehaald, want die zou zoezegd 'onrechtmatig' zijn. Dat was echter niet het geval. Vervolgens werd de interim bestuurder op pad gestuurd om dit zogenaamde 'tekort' door te schuiven naar de gemeente Maastricht, de Provincie en de Universiteit, die uiteraard bedankten voor de eer.

Inmiddels lag de Raad van Toezicht door haar optreden zo onder vuur dat zij gedwongen werd om af te treden. En toen kreeg minister Van der Laan vrij spel, hij rekende in één keer af met dat lastige Servatius. Onderdeel van die afrekening was het stopzetten van de campus. Van der Laan's voorganger minister Vogelaar had leergeld betaald met de SS Rotterdam, een mooi project dat helaas financieel uit de hand was gelopen. Van der Laan wilde niet het risico lopen dat hij politiek op de campus zou kunnen worden afgerekend. Natuurlijk moest de minister zelf buiten schot blijven. Servatius bleek bereid om de schuld van het stopzetten van de campus op zich te nemen. Sterker nog, naar buiten toe werd de indruk gewekt dat dit alles de schuld was van de voormalige bestuurder. Servatius, noch de minister hebben er dus geen enkel belang bij dat de werkelijke oorzaken van het stopzetten van de Campus worden onderzocht. Dat is dan ook categorisch geweigerd. Jammer dat ook het gemeentebestuur van Maastricht nooit het initiatief heeft willen nemen om onderzoek te doen naar de werkelijke reden van het afblazen van dit project. Maar het is nooit te laat voor een onderzoek door de

Maastrichtse rekenkamer. Daar ligt ook het antwoord hoe het echt verder moet met Servatius.

Leks Verzijlbergh, 17 januari 2011

Dit opiniestuk is op 28 januari 2011 in verkorte vorm in Dagblad De Limburger gepubliceerd